

[Hans Hansen.]

man beregnede for 1951—52, kom man trods denne forhøjelse af fradraget på 3 000 kr. til 7 818 mill. kr., altså et merudskrivningsbeløb på 831 mill. kr.; i provenu bliver det en forhøjelse fra 8,3 mill. kr. til 9,4 mill. kr.

Der er altså ingen som helst tvivl om, at det var godt, vi fik vedtaget dette i landstinget, og jeg har gerne villet benytte denne lejlighed til overfor de ærede medlemmer i dette høje ting at oplyse om, at det ikke var rigtig påstande eller løs tale, jeg fremførte ved den nævnte lejlighed.

Med hensyn til det forelagte finanslovsforslag skal jeg kun sige, at jeg ved forhandlingens slutning vil foreslå det henvist til finansudvalget.

Chr. Nielsen: De mange forslag om direkte og indirekte skatter, som vi senere på dagen skal behandle, viser, hvad forøvrigt ministerens redegørelse også viste, at regeringen agter at videreføre den politik, som vi nu har kendt til i nogen tid, en politik, som har vist sig at være overordentlig byrdefuld for store dele af det danske folk. Jeg har gentagne gange givet udtryk for, at jeg var modstander af denne politik, og da jeg betragter det finanslovsforslag, som nu foreligger, som en generalnævner for regeringens politik, agter jeg at stemme imod det.

Da det sandsynligvis skal gå i dag, som det er gået så ofte før, at den lange dagsorden skal gøres færdig på den kortest mulige tid, skal jeg for mit vedkommende allerede nu bemærke, at de på dagsordenen under punkterne 5, 6, 7, 10, 11 og 12 opførte forslag agter jeg også at stemme imod.

Steffensen: Det må betegnes som beklageligt, at vi har så lidt tid til at behandle de spørgsmål, som er på dagsordenen.

Med hensyn til finansloven gives der jo fra visse sider indenfor regeringen udtryk for lyssyn, men den højtærede finansminister har jo her i sin forelæggelsestale givet udtryk for, at det ikke ser så lyst ud endda.

Efter min formening må der ske en kursændring, for befolkningen kan ikke i fremtiden bære disse byrder, produktionen kan ikke blive ved at bære skattebyrderne, hvis den skal gå fremad, hvad vi jo håber, den skal. Den store produktion, vi har her i landet, skyldes, at vi har et dygtigt erhvervsliv både i landbrug, håndværk, industri og handel, men på grund af statshandel og bundne lister sælger vi for billigt og tvinges til at købe for dyrt. Administrationen svulmer op. Når vi stadig får flere skatter, skyldes

det jo bl. a., at der bliver underskud på betalingsbalancen, fordi vi køber for dyrt og sælger for billigt. Skatterne skulle efter den højtærede finansministers mening bremse forbruget, men det er et spørgsmål, om ikke skatterne hindrer en forøgelse af produktionen. Efter det sidste forlig for et par dage siden er de små skatteydere blevet fri for at betale indkomst- og formueskat til staten — den sag kommer jo til behandling om lidt. Det betyder, at staten taber 1,8 mill. kr., men befolkningen sparer 2,5 mill. kr. Til den mellemkommunale udligningsfond får staten en mindreindtægt på 1/2 mill. kr., medens befolkningen sparer 1 mill. kr. Det er noget af det rigtige, at befolkningen sparer mere, end staten går glip af. Jeg tror, det er typisk for hele vor skattepolitik. Skatteyderne betaler nu over 3 milliarder kr., men det er et spørgsmål, om de får goder til gengæld for mere end 2 milliarder kr., med andre ord om ikke der går for meget til administration.

Professor Jørgen Pedersen har for nylig i „Finanstidende“ belyst dette spørgsmål. Han viste, at i landbruget var antallet af beskæftigede gået tilbage, men samtidig var landbrugsproduktionen steget med 34 pct. Det samme var ikke tilfældet i andre erhverv; der var sådan omtrent balance. Men når vi nu ser de sidste opgørelser i statistiske efterretninger fra 15. januar, ser vi, at de beskæftigedes antal ved landbrug, gartneri, skovbrug og fiskeri tilsammen fra 1940 til 1951 er gået tilbage med 40 000 fra 478 000 til 438 000. Samtidig ser man, at gruppen „funktionærer og tjenestemænd“, som i 1940 havde et antal på 332 000, nu er nået op på 453 000, en fremgang på 121 000. Her er altså flere beskæftigede end ved landbrug, gartneri, skovbrug og fiskeri tilsammen. Nu skal der ikke siges noget nedsættende om hverken tjenestemænd eller funktionærer, men det er et spørgsmål, om ikke politikerne er inde på en forkert vej, når der bliver flere og flere ansatte i det offentlige tjeneste, medens antallet af dem, der skal arbejde i produktionen, går tilbage. Der skal heller ikke siges noget nedsættende om de unge mennesker, som vandrer fra landet ind til byerne. De har vanskeligt ved at skaffe sig eget hjem derude, og det er sikkert derfor, de drager til byerne.

Jeg skal ikke forlænge diskussionen, men jeg vil alligevel til slut gøre opmærksom på, hvad der står i indledningen til en bog, som Henry George har skrevet, og som hedder „Beskyttelse og Frihandel“. Jeg vil gerne opfordre ærede medlemmer til at stifte bekendtskab med denne bog netop